

Saltar-se la llei

El govern de DA s'ha saltat la llei general de les finances públiques i la Constitució presentant fora del termini fixat el projecte de llei del pressupost.

Una llei és una mena de contracte global entre els diferents membres d'una societat. Un contracte que serveix per fixar les regles de joc internes, que són transcendents perquè sense elles només hi ha el buit, l'absència de camins i, al capdavant, el caos.

Qui trenca un contracte està legitimant, de retruc, els altres contractants a fer el mateix.

Podríem dir que, en incomplir, està legitimant les altres parts contractants i fer el mateix.

Per això saltar-se la llei –quan la regla no ha estat dictada, unilateralment, per una majoria de quinze consellers generals, sinó que ve escrita des del consens constitucional del 1992– rosega la convivència democràtica.

Si la llei ha quedat desfasada o vella cal canviar-la. Amb els mecanismes constitucionals escaients. No llençar-la a les escombraries. No desafiar-la. No descartar-la.

La pregunta és ¿com un govern que no compleix la legalitat podrà exigir després respecte a les normes? ¿Pot ser creïble?

¿Com, per exemple, un desobedient ministre de Finances podrà després demanar als comuns obediència a la Llei

de transferències?

¿Qui decidirà quines són les normes financeres a complir i quines no, quina seguretat jurídica hi haurà?

¿Com es pot respectar el Govern de DA amb aquestes actituds tan irresponsables?

En un país normal, el ministre de Finances ja hauria comparegut per explicar per què les seves desenes de funcionaris d'alt nivell no han pogut enllestir el pressupost 2016 a temps o per què ell, políticament, no els ha deixat enllestir la feina en el termini fixat per la llei.

S'ha intentat justificar tímidament en les obligacions i els topalls que assenyalava la llei d'equilibri de les finances públiques (la de la *regla d'or*) que van votar els consellers de DA la legislatura passada. Una justificació que no ha convençut ningú.

Tot plegat resulta especialment detestable quan és un mateix –el Govern– el culpable d'haver rebregat el procediment legislatiu.

Al capdavant el que ha passat és que el que s'entreveu per al 2016 no és especialment atractiu i al ministre de Finances no li quadren les xifres amb els discursos.

La caiguda de la confiança empresarial, la reducció del creixement de les importacions i de les persones que visiten Andorra.

Amagat rere l'escuma del debat sobre l'incompliment de la llei apareix l'aspecte més substantiu del conflicte que encara l'economia andorrana: els desequilibris financers.

Tard i malament el Govern de DA ha presentat doncs el pressupost.

El calendari apunta que el debat de totalitat del pressupost no es deurà fer pas fins a finals de desembre o a primers de gener del 2016.

I en aquell debat el Govern haurà d'explicar quin és el nivell d'Estat de benestar que està disposat a finançar, atès el marge disponible de control del dèficit.

I ens hauran de dir quins serveis públics (educació, sanitat, seguretat) patiran pel finançament.

Ja des d'ara una primera constatació: no serveix de res fixar objectius inassolibles –com hauria fet DA en pressupostos successius de l'anterior legislatura 2011-2015– que obliguen, pel camí, a destruir sanitat, educació o pensions, si després s'ha de fer marxa enrere.

Una situació com la que viu avui el país fa una sensació d'irresponsabilitat i de lleugeresa generalitzada en el Govern.

Una situació que no afavoreix ningú i que, si es va mantenint, ens farà molt mal a tots.